

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/251/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714206342
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6714206342.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu Z. N., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO : 47234466, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, o zaplatenie 584,84 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 13C/73/2014-111 zo dňa 15. 02. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 15. 02. 2016 žalobu zamietol (prvý výrok); žalovanému náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok).

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 584,84 Eur s 8,25 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 24. 04. 2014 až do zaplatenia.

Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca (v postavení dlžníka) uzatvoril so žalovaným (v postavení veriteľa) Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX dňa 13. 09. 2006 (ďalej aj „Zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 20.000 Sk (663,88 Eur). Žalobca sa zaviazal zaplatiť žalovanému úver zvýšený o príslušný poplatok vo výške 17.620 Sk (584,88 Eur), t.j. celkovo vo výške 37.620,- Sk (1.248,76 Eur), a to v 11 mesačných splátkach po 3.420 Sk (113,52 Eur), počnúc dňom 18. 10. 2006.

Okresný súd zistil z evidenčnej karty žalobcu, že žalobca dňa 30. 05. 2007 uhradil poslednú splátku vo výške 454,08 Eur. Žalobca zaplatil žalovanému na základe Zmluvy o úvere celkovú sumu 1.248,72 Eur. Podľa názoru prvoinštančného súdu, žalobca Zmluvu o úvere nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, zmeniť, upraviť, pretože bola vopred predformulovaná a v znení bez možnosti pripomienkovania predložená na podpis žalobcovi. Táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného a platného v čase uzavretia predmetnej Zmluvy o úvere (ďalej aj „ZoSÚ“, resp. „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Žalovanému vznikol nárok jedine na vrátenie ním poskytnutého úveru vo výške 20.000,- Sk (663,88 Eur). Žalobca uhradil na účet žalovaného celkovú sumu 1.248,72 Eur. Posledná splátka bola uhradená dňa 30. 05. 2007. Rozdiel medzi takto uhradenou sumou a nárokom žalobcom predstavuje sumu 584,84 Eur, ktorá je bezdôvodným obohatením, ku ktorému došlo na strane žalovaného.

Prvoinštančný súd uviedol, že pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je subjektívna lehota 2 roky a objektívna lehota 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, tak 10 rokov. Začiatok plynutia premlčacej lehoty pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa viaže na vedomosť o tom, kedy sa navrhovateľ dozvie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto zaň zodpovedá. Obidve podmienky musia byť splnené kumulatívne. Základným účinkom premlčania je, že v prípade, ak sa dlžník premlčania dovoľá, premlčané právo veriteľovi nemožno v súdnom konaní priznať. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa tak premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty, najneskôr však uplynutím objektívnej premlčacej lehoty. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka objektívnej premlčacej doby nemôže byť nikdy prekročená, a to ani v prípade, ak by subjektívna doba mala ešte plynúť, prípadne ak plynúť nezačala.

Okresný súd mal preukázané, že žalobca zaplatil poslednú splátku žalovanému dňa 30. 05. 2007. Žalobca podal žalobu na súd dňa 02. 05. 2014, teda došlo k podaniu žaloby po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula dňa 30. 05. 2010.

Podľa názoru súdu subjektívna premlčacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom odo dňa zaplataenia poslednej splátky, t. j. odo dňa 30. 05. 2007 a uplynula dňa 30. 05. 2010. Tak isto podľa názoru súdu objektívna premlčacia lehota začala plynúť dňom 30. 05. 2007 a uplynula dňom 30. 05. 2010, a keďže návrh bol doručený na tunajší súd dňa 02. 05. 2014, bol podaný po uplynutí premlčacej lehoty, preto prihliadnuc na žalovaným vznesenú námietku premlčania, okresný súd žalobu zamietol.

Podľa názoru súdu prvej inštancie v danom prípade sa nejedná na strane žalobcu o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktoré by sa malo posudzovať v 10-ročnej premlčacej lehote. Okresný súd nemal zo strany žalobcu preukázané žiadne skutočnosti o úmysle žalovaného sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu. Žalovaný podnikal v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov dosť dlhú dobu a už zo samotnej podstaty tohto podnikania len vyplýva to, že chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa tieto peniaze mu určitým spôsobom aj so ziskom, ktorý k tomu patrí, vrátili. Uvedený zisk teda predstavoval poplatky, ako aj úroky za poskytnutý úver. Z tohto dôvodu sa v žiadnom prípade nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a dosiahnutie zisku.

Úmysel priamy, alebo nepriamy by žalobca musel v konaní jednoznačne preukázať, čo sa však nestalo. Predmetom činnosti žalovaného bolo poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktoré vykonával prostredníctvom svojich zástupcov a spolupracujúcich osôb, a to buď v miestne prenajatých priestoroch konkrétneho regiónu, alebo na verejne prístupných miestach. Mnohokrát spolupracujúcimi pracovníkmi žalovaného boli osoby so stredným vzdelaním, čo je vo všeobecnosti známou notoriou. Podľa názoru okresného súdu žalobca nepreukázal vedomé alebo nevedomé porušenie práva konkrétnou osobou uzatvárajúcou predmetnú zmluvu v mene žalovaného.

Občianske právo v žiadnom svojom právnom predpise nevysvetľuje pojem úmyselné bezdôvodné obohatenie. Úmyselné konanie je ako pojem riešené v trestnom práve, a to konkrétne v § 15 Trestného zákona v súčasnom platnom znení. Úmyselné zavinenie je tiež trestnoprávna kategória, kde podľa právnej teórie predstavuje určitý vnútorný psychický vzťah konajúcej osoby k hodnoteným skutočnostiam. Musí zahŕňať v sebe zložku vôľovú, aj zložku vedomostnú. Záver o tom, či sa jedná o zavinenie úmyselné, je záverom právnym, avšak tento právny záver sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania.

Úmyselné konanie musí byť pred súdom preukázané, nemožno ho len predpokladať z postupu odporcu, ktorý navrhovateľ namietal. Zo žiadneho relevantného dôkazu nevyplýval záver, že by žalovaný konal v úmysle získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Žalovaný bol v konaní úspešný, avšak žiadne trovy konania si neuplatňoval, preto okresný súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti rozsudku okresného súdu žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. V odvolaní uviedol, že bolo povinnosťou žalovaného právne relevantným spôsobom preukázať, prečo sa mal žalobca práve pripísaním poslednej splátky skutočne dozvedieť o bezdôvodnom obohatení. Tento podstatný fakt nepreukázal ani žalovaný, ktorý vzniesol námietku premlčania a taktiež ani okresný súd neuviedol, z akých dôvodov dospel k uvedeným záverom, pričom bremeno preukázania tejto skutočnosti bolo práve na žalovanom. Okresný súd nezohľadnil ani to, že je len osobou so stredným vzdelaním bez právneho vzdelania, ktorý sa v danej problematike vôbec neorientuje. Ohľadne uplynutia subjektívnej premlčacej doby, okresný súd a takisto aj žalovaný vychádzali len z domnienok a fikcie vedomosti a neuviedol z akého dôvodu by sa mal práve dňom

pripísania poslednej splátky dozvedieť, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V danom prípade ide len o teoretickú úvahu. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 01. 20143 sp. zn. 6MCdo 9/2012.

Podľa ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) pre určenie momentu, kedy dôjde k začatiu plynutia dvojročnej subjektívnej doby je potrebné ustáliť, kedy došlo k vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia a vedomosti, kto sa takto na úkor iného obohatil. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná t.j. preukázaná a nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom skutočná vedomosť je taká, kedy sa oprávnený dozvedel (a nie mohol, alebo mal dozvedieť) také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. O tom, že sa žalovaný na jeho úkor obohatil, sa dozvedel po porade so svojím právnym zástupcom. Následkom tohto zistenia bolo udelenie plnej moci jeho právnemu zástupcovi a podanie žaloby. K uplatneniu jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia teda došlo k preukázateľne dvojročnej subjektívnej lehote. V súvislosti so subjektívnou premlčacou dobou poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu ČR z 27. 03. 2007 sp. zn. 33Odo/306/2005, z 31. 08. 2000 sp. zn. 25 Cdo 2581/98, z 27. 03. 2003 sp. zn. 33 Odo 766/2002, z 25. 04. 2001 sp. zn. 33 Cdo 3003/99 a na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 23. 02. 2011 sp. zn. 5 Cdo 121/2009. Podľa jeho názoru na strane žalovaného ide o úmyselné konanie. Žalovaný podniká v oblasti poskytovania úverov od roku 2001. Už v prvých zmluvách, ktoré uzatváral so spotrebiteľmi obsahovali viaceré ustanovenia odporujúce dobrým mravom a takisto absentovali aj údaje o RPMN v zmluvách, čo zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov sankcionovala bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Žalovaný aj v roku 2008 a neskôr uzatváral imperfektné zmluvy. Z uvedených dôvodov konanie žalovaného je potrebné považovať za úmyselné a na daný právny spor aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Pre žalovaného je prijateľnejšie ignorovať právnu úpravu slúžiacu na ochranu spotrebiteľa neuvádzať vo svojich zmluvách zákonom obligatórne vyžadované údaje požadovať od spotrebiteľov nezákonne vysokú odplatu, za účelom aby sa obohatil na úkor spotrebiteľov, od ktorých objektívne nie je možné požadovať, aby boli schopní posúdenia uzatváraných zmlúv už v čase ich podpisu. Žalovaný tak jednoznačne zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a príjma od nich plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Konanie žalovaného je vopred premyslené a z hľadiska pomeru rizika voči dosiahnutému zisku dobre premyslené a preň ekonomicky výhodné. V rámci poctivého obchodného styku bol žalovaný povinný postupovať s náležitou starostlivosťou a to tak, aby uzatváral zmluvy v súlade so zákonmi SR a najmä s náležitosťami, ktoré sú v súlade s dobrými mravmi. Zamestnanci, ako obchodní zástupcovia nemajú žiadnym spôsobom možnosť tieto zmluvy upraviť resp., meniť a prispôbovať. Vzhľadom na uvedené plnú zodpovednosť za konanie nesie žalovaný. On platil platby súvisiace s úverom priamo na účet žalovaného, ktorý teda presne vedel, kedy a akú čiastku uhradil, o čom svedčí aj prehľad splátok poskytnutého úveru.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolanie žalobcu bolo podané dňa 31. 03. 2016, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 30. 06. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadkom (ďalej aj „CSP“). Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok, ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Pretože odvolacie konanie prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého ostávajú právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP zachované.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

9. Bezdôvodné obohatenie je upravené v ustanovení § 451 OZ a nasl. Bezdôvodné obohatenie v zmysle Občianskeho zákonníka v pozitívnom vymedzení je majetkový prospech získaný 1/ plnením bez právneho dôvodu, 2/ plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 3/ plnením z neplatného právneho úkonu, 4/ z nepoctivých zdrojov, 5/ plnením za toho, kto podľa práva mal plniť sám. Subjekt, ktorý sa bezdôvodne obohatil, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenému subjektu, t.j. v prospech toho, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

10. Pod premlčaním sa rozumie - oslabenie práva - t.j. súdnu nevyhmáateľnosť práva, ktoré sa neuplatnilo v stanovenej lehote (premlčacej dobe) za podmienky, že dlžník vznesie námietku premlčania, ale vzhľadom na existenciu záväzku možnosť dlžníka premlčací záväzok (naturálny záväzok) dobrovoľne splniť aj po uplynutí premlčacej doby. Premlčanie spočíva teda na dvoch právnych skutočnostiach: 1/ na uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby, ktorú nemožno ani skrátiť, ani predĺžiť, pretože je stanovená kogentnými predpismi, 2/ na neuplatnení práva pred súdom alebo u iného príslušného orgánu.

11. Dvojročná subjektívna premlčacia doba platí v dvoch prípadoch, a to pri: a) nároku na náhradu škody, b) práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (ktoré sa premlčí v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil podľa ustanovenia § 107 ods. 1 OZ).

12. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, resp. na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu škodnej udalosti a pri bezdôvodnom obohatení v okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Len ak ide o škodu spôsobenú úmyselne (dolus directus) a úmyselné bezdôvodné obohatenie, platí desaťročná objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2 OZ).

13. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud“, premlčuje sa samostatne a samostatne (viď. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14. decembra 2006, sp. zn. 33 Odo 52/2005).

14. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedol ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia. Jeho argumentácia ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci je všeobecná a vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný (§ 380 ods. 1 CSP) je ako relevantný odvolací dôvod neakceptovateľná.

15. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu ohľadne premlčania pohľadávky odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s podrobnými dôvodmi a s názorom okresného súdu, t.j. v posudzovanej veci došlo k uplynutiu objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 OZ), ktorý mal za následok zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho nebolo možné premlčané právo žalobcovi priznať.

16. Odvolací súd konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne zavinenia žalovaného vo forme úmyselného bezdôvodného obohatenia. Všeobecný odvolací argument žalobcu ohľadne uzatvárania spotrebiteľských zmlúv i s inými spotrebiteľmi, ktoré neobsahovali obligatórne náležitosti (v dôsledku čoho sa považujú zmluvy za bezúročné a bez poplatkov), je právne irelevantný vo vzťahu k preukázaniu existencie úmyslu žalovaného obohatiť sa na jej úkor pri uzatvorení Zmluvy o úvere dňa 13. 09. 2006, eventuálne pri prijatí jednotlivých platieb od žalobcu.

17. Je potrebné zdôrazniť, že Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanoveniach § 4 definuje, ktoré náležitosti musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Ak v zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žiaden právny predpis ale neustanovuje ako dôsledok absencie obligatórnych náležitostí v spotrebiteľskej zmluve, že dochádza ex lege k prolongovaniu trojročnej objektívnej doby na desaťročnú objektívnu dobu na uplatnenie nároku z titulu bezdôvodného obohatenia.

18. Odvolací súd (stotožňujúc sa s názorom okresného súdu) konštatuje, že márne uplynula objektívna trojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože žalobca zaplatil poslednú splátku úveru dňa 30. 05. 2007. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že i v prípade, ak by subjektívna premlčacia doba ani nezačala plynúť v rámci objektívnej premlčacej doby, uplynutím objektívnej premlčacej doby sa právo premlčí, pretože sa jedná o maximálnu lehotu na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže súd prvej inštancie v tejto veci správne určil maximálnu lehotu na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto tvrdenia žalobcu o tom, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel po porade so svojim právnym zástupcom sú právne irelevantné. Z obsahu plnomocenstva zo dňa 10. 02. 2014 vyplýva, že žalobca udelil plnú moc právnenému zástupcovi na zastupovanie a vykonávanie právnych úkonov ohľadne vydania bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 13. 09. 2006 a podľa tvrdení žalobcu sa mal dozvedieť o bezdôvodnom obohatení až dňa 18. 03. 2014, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že žalovaný v konaní nenamietal eventuálne skoršie uplynutie subjektívnej lehoty v rámci plynutia objektívnej doby, preto nebol daný dôvod skúmať v odvolacom konaní začiatok plynutia subjektívnej lehoty.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, ktorý v zmysle aplikovanej zásady úspechu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (§ 255 ods. 1 CSP) považuje taktiež za správny.

20. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol úspešný žalovaný, tento si však žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že mu ich náhradu nepriznáva.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).